

druženým nebo jich příslušníkům a nabylo nařízení toto účinnosti dnem 10. ledna 1920.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobkyně.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce. Dovolací soud souhlasí s jeho názorem odvozeným z doslovu vládního nařízení č. 111 sb. z. a n. na rok 1920. Nařízení to bylo pokračováním opatření z doby válečné učiněných na ochranu smluvních stran postižených otřesením hospodářských poměrů, jichž řada byla zahájena vládním nařízením č. 193 ř. zák. na rok 1914. Vzhledem ke změněnému stavu zákonnému, t. j. ke třetí dílčí novele k obč. zák. nebylo třeba vyloučiti příročí výslovně u úroků z pohledávek, nýbrž postačil poukaz na pohledávky, pro něž byla promlčecí lhůta zkrácena třetí dílčí novelou, čímž byly úroky vyňaty z příročí. Výklad tento vyhovuje lépe doslovu nařízení toho než opačný výklad rekurentčin, jenž chce jediné z citace §u 192 třetí dílčí novely dovoditi prodloužení promlčecí lhůty i ohledně úroků.

Čís. 6089.

Manželka nemůže se domáhati placení výživného na manželi, jenž ji opustil proto, že spáchala zločin krádeže, stal-li se trestný čin za takových okolností, že manžel měl důvod, by si pro odsouzení znechutil další život s manželkou. Lhostejno, že odsouzení bylo podmíněné, a nelze manžela nutiti, by se vrátil do společné domácnosti, osvědčila-li se manželka ve zkušební době.

(Rozh. ze dne 2. června 1926, Rv I 22/26.)

Žalobě odděleně žijící manželky na manžela o placení výživného procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Názor odvolacího soudu, že odsouzení žalobkyně pro zločin krádeže sluší v projednávaném případě pokládati za dostatečný důvod k tomu, by žalovaný jako manžel žalobkyně opustil společnou domácnost, shledává dovolací soud správným, neboť zločin krádeže, pro který žalobkyně byla odsouzena, nebyl dle obsahu rozsudku trestního soudu toho rázu, by bylo lze říci, že její manžel neměl důvodu, by si pro toto odsouzení znechutil spoluzítí se žalobkyní, poněvadž šlo o společnost zlodějek, jejímž jedním členem byla žalobkyně. Nelze proto přisvědčiti vývodům dovolání, že pro toto jediné odsouzení žalobkyně žalovaný neměl důvodu žalobkyni opustiti. Když však žalovaný měl právo žalobkyni opustiti, pozbyla nároku, by na něm jako na svém manželi požadovala slušnou

výživu. Na tom ničeho nemění, že odsouzení žalobkyně pro zločin krádeže stalo se podmíněně, neboť toto podmíněné její odsouzení nemohlo způsobiti, by z toho důvodu žalovaný, třebaže mohl ji pro toto odsouzení opustiti, byl uznán povinným jí jako své manželce slušnou výživu poskytovat. Úvahy dovolatelčiny o tom, co způsobuje osvědčení podmíněně odsouzené osoby ve lhůtě zkušební a kdo po tuto dobu zkušební nad ní dozor vede nebo vésti může, nemají významu, když žalobce měl právo i pro toto jediné odsouzení žalobkyně ji opustiti a dle povahy věci nelze ho nutiti, by, když žalobkyně se osvědčila a trestněprávní následky svého odsouzení odčinila, k ní se vrátil, nebo jí alespoň poskytoval slušnou výživu jako své manželce. Mínil-li dovolatelka, že její odsouzení pro zločin bylo žalovanému jenom vítanou záminkou k tomu, by ji opustil, poněvadž oblíbil si ženu jinou a tím nemožnost manželského soužití sám zavinil, nezbude jí, než aby správnost tohoto svého tvrzení ve sporu o rozvod manželství prokázala a tak domohla se na žalovaném placení výživného, jestliže skutečně on rozvod zavinil. V tomto sporu nejde však o rozvod manželství stran, otázka zavinění žalovaného na případném rozvratu manželství zde nemusí býti řešena, nýbrž přichází jen v úvahu, zdali žalovaný měl právo svou manželku opustiti. Když pak soud odvolací, jak svrchu uvedeno, otázku tuto kladně rozřešil, správným jest i důsledek z toho vyvozený, že žalovaný není za tohoto stavu věci povinen, by žalobkyni jako své manželce poskytoval výživné. Nechce-li nebo nemůže-li žalobkyně sporem o rozvod manželství z důvodů zavinění žalovaného nastoupiti, musí následky toho nésti sama a nemůže žádati, by v tomto sporu řešena byla otázka zavinění žalovaného na rozvratu manželství.

Čís. 6090.

Ustanovením třetího odstavce §u 62 vyrovnacího řádu platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi není vyloučena žaloba na z a p l a c e n í nedoplatku splátek podle vyrovnání dospělých do dne, kdy byl vynesena rozsudek prvního soudu, vzhledem k tomu, že dlužník uznal pohledávku a platil proto vyrovnací splátky penízem nižším, nežli pohledávka (a tudíž splátky) skutečně činila.

(Rozh. ze dne 2. června 1926, Rv I 34/26.)

K návrhu Armina T-a bylo usnesením sedrie v Bratislavi ze dne 26. listopadu 1923 zahájeno o jeho jmění mimokonkursní nucené vyrovnací řízení. K vyrovnání ohlásila žalobkyně pohledávku 146.341 Kč 29 h s úroky vzrostlou na 147.072 Kč 81 h. Přihlášenou pohledávku uznal žalovaný Armin T. penízem 48.068 Kč. Žalobkyni bylo přiznáno hlasovací právo ohledně celé přihlášené pohledávky. Vyrovnání bylo uzavřeno a potvrzeno v tom smyslu, že věřitelé mají obdržeti 38% svých pohledávek. Žalobou, zadanou dne 6. února 1925 na krajském soudě v Chebu, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení 146.341 Kč 29 h. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e přiznal žalobkyni kromě jiných polo-